

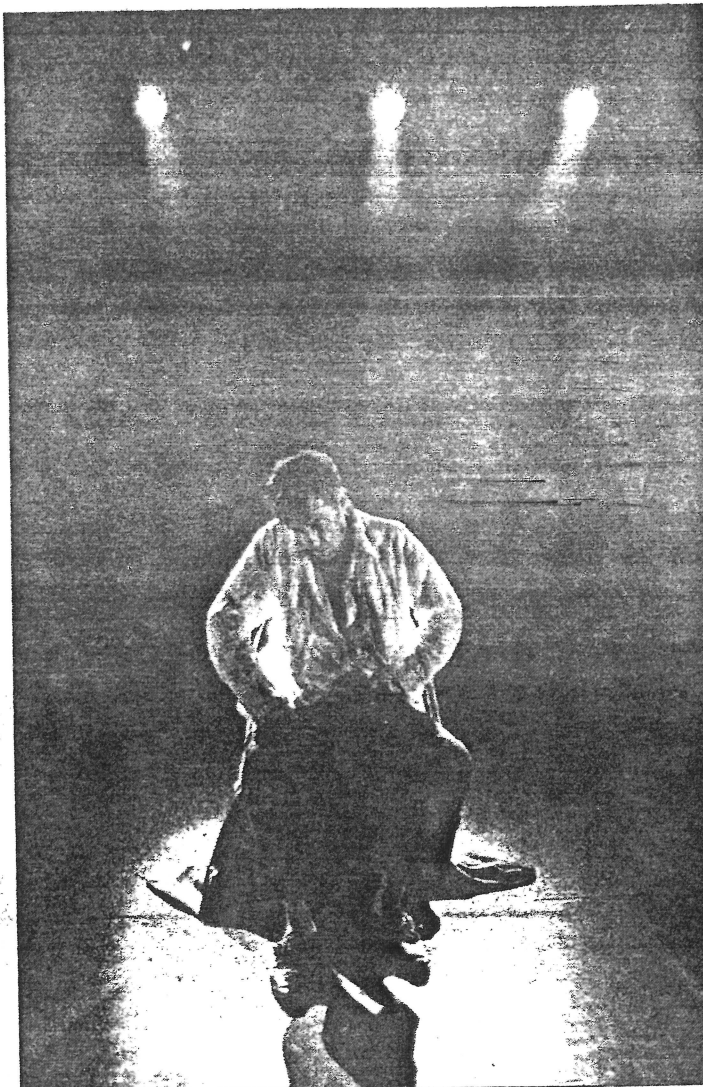
Van aardappeleeters en bewaarengelen

De Graef tovert in 'Henry' een Vlaams konijn uit zijn hoed

Het eerste wat je in *Henry* te zien krijgt is een podiumbrede grijns. Theatermaker Peter De Graef weet als geen ander het ijs te breken door eenvoudig zijn mondhoeken op te trekken, nog voor er een woord van zijn monoloog is gevallen. Het duurt niet lang: De Graef blaast een wolkje theaterrook over de bühne en steekt dan van wal met een al even ontwapenend gedicht: "Mijn hart heeft zich gevuld met vreugde / mijn blijdschap wordt alom weerkaatst / 'k heb lang gedacht dat ik niet deugde / maar 't kwam dan toch goed op het laatst." De sfeer die zo wordt gecreëerd nodigt uit tot het omhelzen van je buurman of -vrouw, maar daar is geen tijd voor, want De Graef neemt je mee op een bizarre maar hoogst onderhoudende vertelling.

Henry is een vervolg op het indringende theater met kernachtige titels als *Et voilà*, *Ombat*, *Hun!* en *Itak*. Voorstellingen waarin De Graef zich profileerde als een echte podiumrat, de bezitter van een welhaast grenzeloze verbeelding en begenadigd genoeg als verteller om die verbeelding met een publiek te delen. Voor *Henry* toverde hij aanvankelijk het verhaal van een kluisenaar uit Kipang uit zijn hoed, maar de uiteindelijke tekst keerde terug op de landkaart, terug naar de aardappelakkers en bietenvelden die Vlaanderen herkenbaar maken.

Aan de rand van die akkers zit het konijn Walter, een vet exemplaar. Walter voelt zich niet zo lekker die morgen en zit wat suf voor zich uit te staren, niet beseffend dat het einde nabij is. Je zou denken dat het beest banaal wordt overreden door een voorbijzovende wagen, maar dat is buiten De Graef gerekend. Zijn verteltechniek is met de jaren heel geraffineerd geworden; je krijgt alles beetje bij beetje te horen en pas op het allerlaatste moment blijkt het een geheel te vormen. Het beeld dat je onderweg van het verhaal krijgt is nu eens fotografisch, dan weer filmisch en vervolgens bijna lyrisch-abstract, op een manier dat je je verbaasd afvraagt hoe het toch allemaal weer aan elkaar hangt. De andere personages in *Henry* zijn van de mensensoort, door De

De Graef in een gevoelig moment: 'Henry' is verteltheater pur sang. (Foto Jan Vernieuwe)

Graef met veel mededogen geschetst: de heer Marcel Van Raefelghem en echtgenote Anemieke, Wendy Depoovere of het halftijds tekstverwerkertje van Van Raefelghem, de viriele dorpsarts en madammeke Ponnet, kleindochter van een beroemde chocolatier. Je zou haast tureluurs worden van zoveel

Flandre profonde, maar de auteur stuurt telkens tijdig bij.

Als mozaïek van een mysterieus dorpsdrama roept de tekst zowaar herinneringen op aan *De geruchten* van Hugo Claus, zij het dat de toon en humor in beide werken danig verschillen. De Graef toont zich allengs ook van zijn typisch bespiegelende zijde: eerst door als Marcel Van Raefel-

hem een boom op te zetten over het darwinisme, later nog algemener en ronduit gevoelig: "Engeltje, Engeltje, Engeltje Bewaar / Als gij dan werkelijk bestaat / laat het mij dan voelen hier of daar."

Er kwam geen antwoord op dat verzoek, maar het wachten erop was wel zo aangenaam. Nu in het intiemere theatercircuit. (SH)

Tournee in Vlaanderen: op 1 en 2/4 in De Warande (Turnhout), op 3 en 5/4 in het Spiegeltheater (Roeselare), op 8/4 in PSK (Brussel), op 9/4 in CC De Borre (Bierbeek), op 10/4 in CC De Brouckere (Torhout), op 11 en 12/4 in Kelder Malpertuis (Tielt), op 23/4 in OC Westrand (Dilbeek), op 24/4 in de Minnepoort (Leuven), op 26/4 in CC Strombeek Bever, op 28 en 29/4 in Limelight (Kortrijk), op 30/4 in De Velinx (Tongeren), op 7/5 in Centrum Netwerk (Aalst), op 15/5 in CC Maasmechelen, op 16/5 in CC Brasschaat en van 28 tot en met 31/5 in Vooruit (Gent). Inlichtingen op tel. 03/235.04.90.

Mozaïek van een mysterieus dorpsdrama